

Theater Antigone betovert met 'Hola Que Tal'

"Ik moet al sinds mijn vijfde op hakken lopen"

De afgelopen jaren leken sommige toneelstukken veel verwekkeld in een bizarre wedstrijd. Wie maakt het moeilijkste, meest on-toegankelijke theater? Welk toneelstuk chloquert het meest? Wie verkondigt de grootste onzin? Peter Monsaert en Jan Sobrie doen met 'Hola Que Tal' niet mee aan die onzinwedloop. Afgelopen donderdag verrasten ze de Leuvense toeschouwer met fijne humor, een prachtig decor en een stuk dat de naam 'theater' op-nieuwe waard is.

JKROEN DENIAFRE & TOM DEKEYER |

Het verhaal dat de acteurs brengen is vrij eenvoudige. Dimitri (Monsaert), een toekomstige jonkeman waar niemand van houdt, wordt uit een diep dal gehaald door Mannix (Sobrie). Hij ziet in Dimitri een beloftevolle travestiet. Samen worden ze een fantastisch duo in de evenementensector. Al snel blijkt dat de relatie tussen Mannix en Dimitri niet de succesvolle travestiet, maar Mannix heeft Dimitri evenzeer nodig om zin te geven aan zijn leven. Daarbij komt nog eens de laatste spanning tussen beide persoons: een spanning tussen vriendschap en liefde. Wanneer Dimitri eindelijk wordt op een paaldanseres (Chun-Hee Lommelen) en zich losmaakt van Mannix, komt de dramatiek van het stuk in een strooiversnelling.

SLANG

Het toneelstuk is vooral memorabel

door de absolute klasse in de uitvoering. Zonder overdrijven kan je stellen dat elke scène een nieuwe verrassing met zich meebrengt. Zo is het decor van een ongekende schoonheid. Vormgever Giovanni Vanhoenacker leefde zich helemaal uit en creëerde een prachtige set. De attributen zijn verrassend in hun multifunctionaliteit en de kers op de taart is een soort fonkelend, halfdoorzichtig gordijn, opgesteld in het midden van het podium.

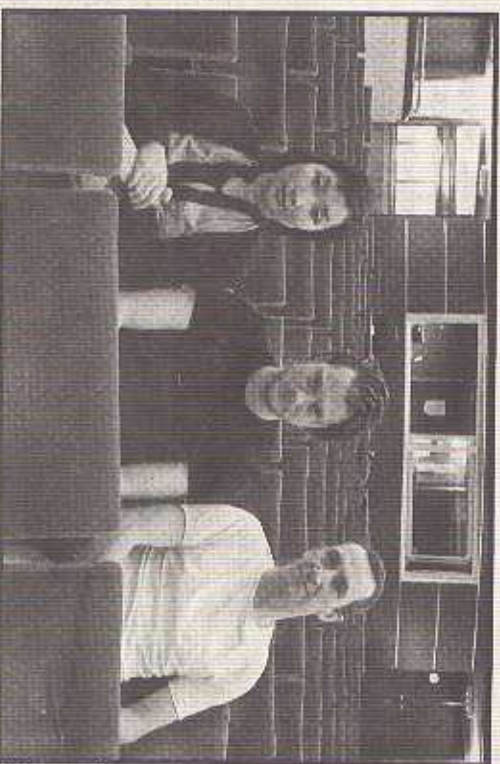
Wat 'Hola Que Tal' zo goed maakt, is vakmanschap, *méléc*. Monsaert en Sobrie weten wat acteren is. Ze zetten elk op hun manier een sterke acteeprestatie neer. Sobrie vertolkt Mannix met brio. Met de nodige neurotische ticjes presenteert hij een personage dat gewonten zit tussen zijn gewoelens en verlangens. Monsaert durft dan weer op een doorbuzende tafel de gekste dansbewegingen te maken — "Doe eens uw slang, Dimitri". Op hoge hakken van een showtrap komen, zich helemaal uitkleeden op het podium. Monsaert kent geen gêne.

Als of dat alles nog niet genoeg is, is de belangrijkste kwaliteit van het stuk misschien wel humor. Peter Monsaert heeft het talent om een zaal vlot aan het lachen te krijgen. Met gevoel voor dosering knuden beide acteurs het toneelstuk met grappige opmerkingen, bewegingen of scènes, zonder de dramatiek te ondermijnen.

De kwaliteit van 'Hola Que Tal' zit dus zeker niet in het moeilijke of verrassende verhaal. Integendeel, de plot is eenvoudig, zonder franses, misschien zelfs voorspelbaar. Het is echter de uitvoering, de vakmennis van beide acteurs en de humor die het stuk tot een hoog niveau tillen. Zoals een timmer niet per se de oefening met de hoogste moeilijkheidsgraad moet uitvoeren om Olympisch kampioen te worden, zo bracht Theater Antigone met 'Hola Que Tal' een eenvoudig verhaal naar een hogere dimensie.

Veto: *Jullie schrijven dit toneelstuk samen. Waar hebben jullie inspiratie gevonden?*

Jan Sobrie: «Dat was in een travestieclub. Het was een optreden in een klein zaakje in Ledeborg, bijna in de huiskamer bij iemand thuis. Het publiek bestond voornamelijk uit de familie van die travestieten. Dat vonden wij echt een heel bizarre situatie. Vooral dat idee van de travestiet die op het podium zo groot is, maar als ze zich ont-

(FREDERIK HERRIGODTS)

schminken en als man terugkomen, dan klappen ze to; *gelijk Dimitri een beetje*. Dan denk je: "Ja, dat's echt een uitdaging voor die gasten."»

Veto: *Een travestiet loopt nietward op hoge hakken. Had u daar ervaring mee?*

Peter Monsaert: «Ja, van mijn ouders moet ik al sinds mijn vijfde op hakken lopen. (lacht) Nee, ik heb dat moeten leren, maar dat is niet zo moeilijk. Het is ook niet dat ik dat zo elegant doe, denk ik.»

Veto: *Als Dimitri doet u geweldige dansbewegingen. Heeft u daar dansles voor moeten volgen?*

Sobrie: «Hij is een ongevoelijken danser, echt waar.»

Monsaert: «Vaak is het iets anders, ik probeer elke avond iets nieuws te doen, te improviseren. Om het een

beetje spannend te houden.»

Veto: *Hebben jullie er rekening mee gehouden dat dit stuk ook voor schoolvoorstellingen bedoeld is?*

Sobrie: «Eigenlijk is het geen jeugdvoorstelling. Leerlingen uit het vijfde en zesde middelbaar vinden ik al evenwaardig aan volwassenen. Wat wel zo is, is dat er anders gereageerd wordt als Peter tijdens een schoolvoorstelling zijn broek afsteekt. Maar we doen dat ook niet meer.»

Monsaert: «Nee, ik doe mijn broek niet meer af. Nee, je krijgt twee minuten lach en daarna is alle dramatiek gewoon gesmoord in een slappe lach, als ge uw gat laat zien.»